

Maade, nemlig ved at undersøge Fakturaerne. Der har Firmaet, som fra første Færd syntes tilbøjeligt til at stille sig lidt afvisende overfor en saadan Undersøgelse, snart indset, at det gjorde bedst i at stille hele sit Materiale, saaledes som det var i dets Besiddelse, til Raadighed. Det er ogsaa sket, og de dygtige og samvittighedsfulde Toldembedsmænd, der har ledet denne Undersøgelse, er af den Overbevisning, at der er givet dem uhindret Adgang til alt det Materiale, de kunde ønske, og her er det da Fakturaerne, der er Hovedmaterialet. Naturligvis har det været umuligt detailleret at gennemgaa efter Fakturaerne Indholdet af samtlige de Jernbanevogne, som det i de 4 Aar drejer sig om. Det ærede Medlem sagde 3 Aar, men Undersøgelsen har i Virkeligheden strakt sig tilbage ogsaa over Aaret 1908, altsaa over Aarene 1908—09—10 og 1911. Det siger sig selv, at hvis Undersøgelsen skulde ende i nogenlunde rimelig Tid, kunde den ikke gennemføres fuldt detailleret for samtlige disse Vognladningers Vedkommende; man har maattet nøjes med at udtage et større Antal Vognladninger som Prøver, og derefter har man maattet træffe sin Afgørelse. Det har endda været et ganske overordentlig besværligt og brydsomt Arbejde, og i mange Tilfælde har man naturligvis kun kunnet komme til tilnærmelsesvis og skønsmæssige Resultater. Da Firmaet jo omsætter sin Varebeholdning et Par Gange om Aaret, ja maaske mere, er det klart, at de Varer, som Besvigelserne er foregaaede med, eksisterer ikke mere, og derfor har man i mange Tilfælde maattet nøjes med Slutninger i Stedet for at have aldeles præcist Materiale. Men jeg tør sige, at Undersøgelsen er ført saaledes, at man haade har haft Villien til at naa saa langt til Bunds i Sagen som muligt og ogsaa i Virkeligheden er naaet til nogenlunde Klarhed over, hvorledes det forholder sig, og hvor stort det besvegne Beløb maa antages at være. Naar Undersøgelsen ikke er ført længere tilbage end til 1908, ligger det i, at Materialet ikke tillod blot nogenlunde fuldstændigt at gøre det, og Undersøgelsen viste tillige, da man kom tilbage til 1908, at i dette Aar var Besvigelsen kun ringe sammenlignet med de 3 senere Aar. Saa vidt jeg husker,

var Forholdet dette, at af det samlede besvegne Toldbeløb, som ligger mellem 13,000 og 14,000 Kr., faldt de 12,000 paa de 3 Aar 1909, 1910 og 1911 og kun 1,300—1,400 Kr. paa Aaret 1908. Denne og forskellige andre Omstændigheder peger paa, at det først er i de senere Aar, dette Forhold har udviklet sig til noget af større Betydning.

Det ærede Medlem antog, at man havde ønsket at tage meget lempeligt paa Firmaet. Det er meget langt fra Tilfældet. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at man har i Administrationen ikke bedømt Firmaets Optræden mildt og ikke haft noget som helst Ønske om at lade Firmaet slippe billigere, end det var rimeligt. Derfor har man ved den Afgørelse, man er kommet til, ogsaa haft dette for Øje, at man, skønt man naturligvis ikke vilde operere med rene Formodninger og Fantastik, dog vilde, at Firmaet skulde svare en Bøde fuldkommen saa stor, rigelig saa stor, som det kunde bevisliggøres, det havde fortjent. Det ærede Medlem spurgte, om Sagen kunde tages op til ny Undersøgelse. Nej, det mener jeg ikke den kan. Sagen er undersøgt saa nøje, som det efter Omstændighederne var muligt, og er afsluttet, saa en saadan ny Undersøgelse kan ikke finde Sted. Det synes det ærede Medlem egentlig ogsaa at have gjort sig fortløbig med.

Det ærede Medlem formanede os til at tage Lære af det passerede. Ja, jeg kan forsikre det ærede Medlem, at der vil blive taget Lære deraf, som der i en Administration altid tages af den Slags Ting. Med Hensyn til Bebrejdelseerne mod Toldvæsenet for Mangel paa Paapasselighed skal jeg kun henvise til, at der allerede i Generaldirektoratets Skrivelse til Overtoldinspektoratet, en Skrivelse, som findes aftrykt i den offentlige Redegørelse, jeg før omtalte, er udtalt en Dadel overfor Københavns Toldsted i al Almindelighed, fordi man mener, at der ikke er vist tilstrækkelig Paapasselighed, og fordi man, som det ogsaa udtrykkelig udtales i Skrivelsen, misbilliger, at der har fundet Traktament Sted, og strengt forbyder, at noget saadant i Fremtiden gentager sig. Derved har jo Administrationen tydelig tilkendegivet sin Opfattelse af denne Sag. Men